

na javnih krajih, oddaje alkohola na pijane osebe itd.

Rumunske zahteve. Kar smo prorokovali, izvršuje se točka za točko. Ker je naša kratkovidna vlada dovolila Srbom uvoz 70.000 komadov svinj in 35.000 komadov govede, zahtevajo zdaj Rumuni isto pravico in sicer še več kakor Srbi. Iz Dunaja se namreč poroča:

»Razprave glede trgovinske pogodbe z Rumunsko se ne izvršujejo zadovoljivo. Nastopile so težave. Rumunska zahteva namreč pravico, da uvaža na Avstrijsko dvakrat toliko živine kakor Srbija. In to zahtevajo Rumuni prav odločno.«

Torej še enkrat toliko mesa hočejo Rumuni uvažati kakor Srbi. To bi bilo torej skupaj s srbskim uvozom 210.000 komadov svinj in 105.000 komadov govede na leto. K tem 315.000 komadi živine pride še izpadek našega izvoza živine za 67 milijonov kron. Ako se v poslaniški zbornici te nesramne postavbe s Srbijo in Rumunsko sprejmejo, potem — adijo, domača naša živinoreja!

Prazne državne blagajne. Dunajska „Montagsrevue“ piše: »Veliki preostanki, s katerimi se je finančni minister svoj čas bahal, so izginili. Državne blagajne so prazne in g. Korytowsky išče denar potom dolga. Dovolitev neverjetnih milijonov za postranske namene, slabo gospodarstvo uprave državnih železnic zahtevajo sredstev, katerih ne dajejo davki. Delovanje ministerstva Becka je pripeljalo do tega deficita. Torej prazne kase, — in ljudstvo ima tudi prazne žepke ...

Volitve v nižjeavstrijski deželni zbor so končale s popolno zmago krščanskih socialcev. Izvoljenih je bilo namreč 27 naprednjakov in 100 črnih. Pač žalostne razmere!

V Bozniji bodejo vpeljali posebni deželni zbor. Kakor poročajo listi, obsegal bode ta zbor 80 članov in sicer 52 izvoljenih in 28 virilistov. Srbi bodejo zastopani po 23 izvoljenih poslancih in 4 škofih, muhamedanci po 17 poslancih in 6 muftijah, 4 virilistih in 6 reprezentantih. Katoličani imeli bodejo 12 izvoljenih poslancev in 3 škofov itd. Skupno bode torej deželni zbor obsegal 27 srbskih, 34 turških in 19 katoliško-hrvatskih poslancev.

70 vinarjev,

to je: 60 vinarjev za koledar in 10 vinarjev za poštino naj se vpošlje in dobilo se bode

kmetski koledar,

ki obsega 120 strani, mnogo slik, povestij, gospodarskih člankov, mnogo koristnega in zabavnega.

Dopisi.

Iz Ptujkega okraja.

Dolgo let hodim po ptujskem okraju in kupujem sadje in vino in tudi poljske pridelke imam tedaj priliko skorej vsako grabo na deli priti.

Prejšnje leta ni bilo mogoče iz grab na deželi vun priti, ljudi niso mogli pridelke prodati zavoljo slabih cest, po katerih se ni dalo korakati in ne voziti. Ali zdaj dve leti se je hvala Bogu svet v ptujskem okraju preuredil, in to hvalo moram izreči današnjem naprednem okrajnem zastopu pod vodstvom velezaslužnega načelnika Ornig in celega okrajnega zastopa.

Lansko leto je bilo mnogo sadja v fari Majšberg in Ptujška gora, ta kraj je bil kar se ceste tiče prej popolnoma zapuščen, lansko leto so se dve imenitni občinski cesti Majšberg-Stomečka vas in Ptujška gora—Naraple od okrajnega zastopa v taki stan spravile, da se lahko dirja z upreženo živino po njih. Zato je bilo tudi mogoče lansko leto sad izpeljati in ondotni prebivalci so dobili lepi denar; in od koga? Od Nemcev, ker so ti njih sad odkupili. Lepa nova okrajna cesta se je zgradila pod gorskim bregom vodeča skozi Podložo na Sestrže, iztekajoča v Črešnovce Bisterškega okraja. Ta je važna za ondotne prebivalce, kateri niso nobene ceste imeli in ni bilo mogoče njih pridelke

izvažati, zdaj se je stvar preuredila po naprednim načelnikom Ornig.

Važna cesta je tudi od Sel čez breg „Sterne“ v Doleno in dalje v Strajno. Po tej cesti ni bilo mogoče potovati. Ta kraj je rodovitni in tudi iz tega kraja se je mnogo izvažalo, ker je tudi zdaj dobra cesta. Po fari sv. Andrej na Leskovci in sv. Barbara o Halozah so se zapuščene ceste popravile, čez Okički hrib in k sv. Florjanu so se nove okrajne ceste zgradile. Kdor je tukaj hodil prejšnja leta, se je začudil, kaj je postalo, drugi svet. V tej krajih ni bilo vsled strmih kamnitih bregov nobenega prometa, ker živina vsled kamnitnega poda ni mogla naprej.

Tudi občinske dozidaj popolnoma zapuščene ceste v občinah Varnica, Lehnik, sv. Elizabeta, Slatina, Dravci, Kapič, Gradiš in Okič so se v dobro stanje spravile, in v Dravcih—Repič lep most iz betona zgradil. Potem se še mora ozirati na Turško grabo, cesta katera vodi od Zavrč na Dubravo na Hrvaškem po Turški grabi, ker imenitna kaplica roše. Kdor je prejšnje leta tukaj potoval je bil prepričan, da ni mogoče iz tega rodovitega kraja vino in sadje izvoziti, ker ni bilo varno za živino in za blago. Plačati se je moralo za polovnjak vina na Ptuj postavljeno po 6 kron. Letos je ta cesta zgotovljena, proga ravna kakor od kolodvora v Ptuj na Možajnce, brez brega in 4 kilometre dolga. Zdaj je mogoče brez težav 4 polovnjake vina na voz naložiti in ga odpeljati, to stane zdaj 8 kron, pred pa se je za polovnjak zahtevalo po 6 kron; kaki razloček!

Zdaj pa se more še opozoriti ljudstvo na dve važni cesti v slov. gorah. Ena cesta je občinska, katera od okrajne ceste radgonske se cepi in k sv. Urbanu pelja; ta je bila tako zanemarjena, da ni bilo mogoče po nji voziti ne hoditi. Napredni okrajni odbor in njegov načelnik se je osmislil čez to zapuščeno cesto, po kateri je veliki promet in cesta je danes taka, da je veselje po nji se peljati.

Druga cesta katera se cepi od Radgonske ceste pri lončarji Kupovec v Janovcih in skozi Jiršovce v Ragoznico k sv. Rupertu Lenarčkemu okraja pelja, za katero se je 20 let prosilo, pa prejšnji prvaški okrajni zastop ni imel nobene skrbi za to cesto; se je zgradila; lansko leto 1907 se je gradnja začela in 1. oktobra t. l. je zgotovljena. Kako veselje! Letos ko je toliko vina in sadja, kako lahko se zdaj blago izvažajo! Ta nova okrajna cesta je zgled kako ravna je brez brega in na suhem zgrajena, dolga je 5 kilometrov. 500 metrov. Stane okoli 22.000 kron. Prebivalci, dobri in za napredek vneti ljudje so potrebni svet za gradbo ceste brezplačno prepustili, ker so bili prepričani o važnosti te ceste. Kjer je promet, tam je denar!

Prebivalci ptujkega okraja, premisliti kaj dobrega je današnji okrajni zastop pod vodstvom njegovega trudopolnega načelnika Ornig storil in bomo mu hvaležni! Letos je mnogo kletev radi slabih cest izostalo in tako naj se ljudstvo zdravi in pri današnjih voditeljih okrajnega zastopa ostane. Živijo tisti!

Hvaležni kupec.

Opomba uredništva: Sprejeli smo radevoljno ta dopis nam poznane kupca. Takih dopisov smo sicer že celo vrsto dobili. Kdor ima možgane v glavi, mora biti okrajnemu zastopu in njegovemu načelniku v srce hvaležen, da je toliko v tako kratkem času storil. Ceste so kakor žile v telesu, — brez njih ni življenja! S praznimi besedami se ljudstvu pač ne pomaga. Le z delom se da kaj doseči! In koliko dela so dale ceste! Kolikrat se je vozil g. Ornig in žrtvoval čas in denar, da se je vse v redu izvršilo. In zdaj, ko so prepotrebne te ceste zgrajene, zdaj lažejo in obrekujejo prvaki na najnesramnejši način in hočejo ljudstvo razburiti in kar je svetlega očrtniti. Sramota zanje! Ljudstvo pa se ne bode vjelo v te prvaške zanjke. Hvaležno bode ostalo naprednemu delu!

Marija v Puščavi. Ljubi „Stajerca“! Zima, katera zaziblje naravo v spanje, da se spomladi spet prebudi, je pred vratmi. Tople sapice so postihnille, zeleni gaji so zgubili svoje listje, solnce, ki je povzročilo čez leto hudo vročino, skriva se sedaj za gorami, sploh vse, kar je pod milim nebom, pričuje nam minljivost tega sveta. Kaj pa mi?! Da, tudi mi bomo šli svoj čas k počitku, izročeni bom zemlji iz katere smo

vzeti. Dva, ki sta se v celem življenju morebiti le zaradi druge narodnosti, ker je ta čital na predne časopise, sovražila, spala bosta tik eden drugega, vsak v svoji šestoglati hišici. Čitatelji si bodo mislili, zakaj to pišem, ali vedite, da prvaki ne pomislijo, da bo nas vseh enkrat konec. Vsi se bomo zagovarjali pred sodnim stolom, ter da mora sovraštvo vsaj na bolniški postelji ponehati. Evo vam dokaz! Pred kratkem želel je neki naročnik „Stajerca“ — spovednika, zaradi njegove bolezni. Ker je bajta pri žagi v kateri je stanoval, borna, želel je starček, ki se je 1866. vojskoval za domovino, da ga za ta čas prenesejo v hišo svojega gospodarja. Štel si je za nespodobno, da bi g. župnik šli s sv. zakramenti, z živim Bogom v to bajto. In kaj stori nekdanja kmetica, ki je obdeljena z več „škapulirji“, ter zapisana skoro v vseh „svetih“ bratovščinah. Ker je vedela, da bolani „Stajerca“ čita, kateri je vsem trn v peti, izgovorila se je: „Hm, pri nas ni prostora, mi nimamo praznih hiš!“ Toraj „sveta“ žena, vdova, za našega odrešenika, ki je nam zapustil lep nank „kateri enega mojih najmanjših sprejme, mene sprejme“, konečno pa za delavca, ki je pustil vso svojo moč pri tem posestvu, ni imela prostora le za kratek čas. To je teh „svetosti“ polnih ljudi „ljubezen do bližnjega in do Boga“! Sovraštvo na bolniški postelji, fej. Župnik pa, kateremu gre vsa čast, ker ni politikujoč dušni pastir, ni se sramoval te bajte, ni zanikal naročnika „Stajerca“, kateri so po mnenju klerikalčkov „brezverci“ in „nemčurji“, šel je k njemu celo dvakrat, ter ga sprevidel s sv. zakramenti. In tako sovraštvo vprizorjajo edino tisti, ki „sveto“ obračajo svoje oči v „deveta“ nebesa. Kaj ko bi bil še župnik rekel: „Pri tem, ki „Stajerca“ čita, nima prostora“! Siromašen starček bi potem takem gotovo ostal brez spovedi. V splošnem pa, kar se tiče bojkota proti „Stajercu“ in nemščini, omenim, da bo odsihmal postopal najodločneje, ker bojkot je po postavi prepovedan. Žvajgerju pa svetujem, da me pusti zaradi lanskega dopisa čisto pri miru, ker res, stokrat res je, da je Žvajger več v krčmi kakor pa v cerkvi, doma pa malo. Postava poznaj bojkot predobro, zato pa „Herstell Euch“! „Stajerc“, in sploh kar je pravega nemškega časopisja, hočejo mir med Nemci in Slovenci. Nasprotniki pa naj grejo dol v jugoslovanske kraje, kjer od 40—60% ljudstva ne zna ne pisati ne čitati. Tam je voda dovolj kalna. Armadni službeni jezik je tudi in še bode nemški, dokler bo lepa Avstrija v rokah Habsburžanov. Märsikateri slovenski vojak bi raje sedel v pisarni, kakor pa ekserciral po skalnatih bregovih, toda tem bridka poje, popred ko se naučijo še le nemške „komande“! To bo pritrtil vsak, ki je nosil vojno suknjo. — Kolikor je hotelo čez vrč, izročil sem javnosti, več pride pozneje. Bojkot proti „Stajercu“ mora ponehati, pa če bi vsi prvaki z zobmi škripali, resnica naj zmaguje. In hoc signo vinces.

Skozi celo leto

se čita koledar. Naš napredno pisani kmetski koledar izšel bode te dni. Kdor si ga želi, naj takoj vpošlje 70 vinarjev in sicer 10 za poštino, 60 za ceno.

Noben koledar

ne daje za tako malo svoto toliko zanimive, koristne vsebine.

Splošno zavarovanje za starost in onemoglost.

Poročali smo že v zadnji številki, da je vlada predložila zakonsko predlogo, tikoče za splošnega zavarovanja za starost in onemoglost. Ker je to velevažna zadeva, treba se je nanjo natančneje ozirati. Zlasti važno je, da ni raztegneno to zavarovanje edino na industrijske in obrtniške delavce, temveč tudi na kmete in njih posle ter na obrtnike.

Vsled te važnosti prinašamo v sledečem natančnejši izveček iz tega načrta nove postavbe:

Bolniško zavarovanje.

Dolžnost zavarovanja za slučaj bolezni se je raztegnila na skoraj vse mezdne delavce, nadalje na domače delavce in posle. Sprejem delavcev v kmetiji in gozdarstvu (in ne samo poslov) sledil je iz potrebe, da se omeji težko škodovanje kmetije vsled bega iz dežele. Pomanjkanje poslova je namreč večinoma posledica dejstva, da kmetijski posli doslej niso bili enako zavarovani kakor industrijski delavci.

Bolniško zavarovanje bode odslej več storilo; trajanje bolniške podpore, ki je znašalo doslej 20 tednov, se je namreč na eno celo leto raztegnilo. Bolniška podpora se tudi ne bode več odmerila po „v kraju navadni dnevni plači“, temveč po pripadanju v gotovi plačilni razred; s tem bodejo bolniške blaginje deloma večje podpore dajale. Dosedanja podpora porodnic se bode spremenila v izdatno varstvo mater. Uredilo se bode tudi temeljito vprašanje zdravnikov.

Nespremenjen ostane vpliv delavcev na upravo, razmerje glasov dveh tretin delavcev ter ene tretine podjetnikov. Za varstvo manjšin uvedlo se bode proporcionalni volilni zisten.

Zavarovanje proti nezgodam.

To zavarovanje se je zelo spremenilo.

Doslej se je plačila tega zavarovanja preračunilo po skupni plačilni svoti podjetnika. Odslej se bode zavarovalne svote od vsacega posameznega, na okrajnem mestu v evidenci pe-ljanega delavca posebno zaračunilo.

Najvažnejša sprememba, ki se tiče tega zavarovanja, pa je, da bodejo odslej vsa plačila naložena podjetnikom, medtem ko so morali doslej delavci 10% zavarovalne svote iz lastnega plačevati. Plačila zavarovalnice za popolnoma za delo nezmožne ter gledé rent za po ponesrečenih zaostali se bodejo razširila.

II.

Zavarovanje za starost in onemoglost.

Delavec dobi po končanem 65. letu življenja starostno rento. Ako postane pred tem času za delo nezmožen, potem dobi invalidno rento (to je rento za onemoglost). Samostojne osebe dobijo istotako v 65. letu starostno rento.

Visokost rente za starost ali onemoglost odvisna je od trajanja in visokosti vplačila. Zao-stalcem se dovoli enkratni kapitalni odplaček. Nadalje dobijo ženske zavarovanke polovico vpla-čanih svot povrnjene, ako se omožijo.

Za vse velja seveda obligatorno zavarovanje; to se pravi: vsakdo se mora zavarovati.

O plačilih.

Plačila zavarovalnic označila bode sledeča tabela. Omeniti je, da je že zaračunjen državni prispevek v znesku 90 kron k vsaki renti:

Plačilni razred	Tedenska plača	Tedenki prispevek po polovici dohodka	Pravica do rente po letih			
			20let	30let	40let	
			kron			
	a) delavci					
I.		kron do 4-80	12	144	156	168
II.	a) . . . čez 4-80 do 7-20		24	198	222	246
	b) . . . " 7-20 " 9-60					
III.	a) . . . " 9-60 " 12--		36	252	288	324
	b) . . . " 12-- " 14-40					
IV.	a) . . . " 14-40 " 19-20		48	306	354	402
	b) . . . " 19-20 " 24--					
V.	a) . . . " 24-- " 30--		60	360	420	480
	b) . . . " 30-- " 36--					
VI.	 36--		72	414	486	528
	b) samostojni					
	Na leto 12 mesečnih prispevkov po 1 kroni			198	222	246

Kdo je dolžan se zavarovati?

Dolžni se zavarovati so: industrijski, obrtniški in kmetijski delavci, hlapi, posli, sodelujoči člani družine, učenci, domači delavci, domači učitelji, domače šivilje, domače perice, služkinje itd. (okroglo 6 milijone oseb). Dolžnost zavarovanja prične s 16. letom življenja. Izjeme so invalidi in čez 60 let stare osebe. Nadalje niso zavarovane osebe, ki stojijo v mesečni ali letni plači in katerih plačila presegajo mesečno 200 kron ali letno 2400 kron. Od

samostojnih so dolžni, se zavarovati vsi lastniki obrtniškega ali drugačnega podjetja ali kmetijskega ali gozdarskega podjetja. Izjema so le oni, katerih letni dohodek presega 2.400 kron ali ki uslužbujejo redno ne več kot dva družini tuja mezdna delavca. Prispevke se računajo pri delavcih po mezdni razredih. Polovico plača delavec, polovico delodajalec. Pri samostojnih so razmere drugačne. Kajti ne obrtnik, ne kmet in ne mali trgovec ne morejo na redne dohodke računati kakor delavec. Zato bode znašal mesečni prispevek pri dohodku do 480 kron 50 vinarjev in pri dohodku med 480 do 2400 1 krono mesečno.

Kako dolgo je treba čakati?

Čas za čakati znaša: pri delavcih za dosego invalidne rente 200 tednov prispevkov (to je pri 50 letnih prispevnih tednih 4 leta, pri 40 5 let). K temu času se pa tudi računa čas vojašine in z delavsko nezmožnost zvezane bolezni. Pri starostni renti znaša doba čakanja 30 let. Pri samostojnih znaša doba čakanja na starostno rento 200 prispevnih tednov.

Izstop.

Za delavca pomeni brezposelnost izstop iz zavarovalne dolžnosti. Postava omogoči v tem slučaju z nizkimi prispevki vzdržanje doseženih pravic. Isto velja za samostojnega, ki mimogrede iz zavarovanja izstopi. Ako samostojni ne more plačati polne prispevke za svoje zavarovanje, se mu tudi čisto mali prispevki dovolijo.

(Konec prihodnjic.)

En koledar zastoni

dobi, kdor jih kupi 10. Zbirajte se torej in naročite koledarje skupno po 10 izvodih. S tem dobite enega zastoni!

Novice.

Knezoškof dr. Napotnik — ima besedo.

Zadnji dogodki in izgredi imajo tako veliki pomen, da se jih morajo tudi cerkveni poglavarji dotakniti. Omenili smo tudi že pastirsko pismo, ki ga je izdal ljubljanski knezoškof dr. Anton Bonaventura Jeglič in v katerem je odkrito obsojal nasilnosti in zločine ljubljanskih Slovencev ter dejal, da so bila ta dejanja „smrtni greh“. Dr. A. B. Jeglič je sam Slovenec. In vendar je moral krivdo zločinskega nastopanja v Ljubljani vreči na Slovence, to se pravi, na nahujskane, fanatizirane Slovence. Kot knezoškof, kot Slovenec in kot deželni poslanec je moral dr. Jeglič obsojati nesramno nastopanje ljubljanskih pobijancev.

Vedeli in upali smo, da bode i knezoškof lavantinski dr. Miha Napotnik svojo krščansko dolžnost storil in svoje mnenje povedal. Kajti znano nam je, da knezoškof mariborski noče politikovanja duhovčine, da hoče imeti pošteno, veri koristne duhovnike in ne politično zastupljene farje. Znano nam je tudi, da je dr. Napotnik odločni nasprotnik narodnjaške gonje. Zato smo čakali in čakali, kedaj da bode knezoškof svoje mnenje glede zadnjih izgrediv povedal.

In nismo čakali zastoni. Knezoškof dr. M. Napotnik izdal je ravnokar pastirsko pismo, ki je veleznanimivo. Temu pastirskemu pismu posnemamo sledeče vrstice:

„O da bi prišla mir in pokoj in z njima sreča ter blagoslov v vse pokrajine širne države, kateri ni nobena druga na svetu več podobna! ... Vsevedoč božja previdnost je hotela in napravila, da stanujoče v častiljivi avstrijski monarhiji razni narodi. Iz tega sledi zanje dolžnost razumeti se kot dobri sosed, drug drugega varovati in mu pomagati, ne pa se prepirati, razdvojiti in oslabeti. Posebno naj bi bilo vsako nasilje izključeno. Nasilje ne koristi nikdar in škoduje vedno; ono razjezi čustva in moti mirno sosedstvo. V hiši avstrijski imajo vsi prostora in zamo-rejo vsi mirno in prijetno živeti. Da, mi hočemo skrbeti, da poiščemo pri nastalih nasprotjih ono, kar nas druži. Tako patriotično stremljenje ne more biti brezuspešno; kajti pravo avstrijsko miroljubno prebivalstvo itak noče ne-

srečnega tega prepira. Pri posameznih željah moramo vedno skrb za splošnost vspeštevati. Pri vsej ljubezni do lastnega naroda in tnejšega domovja moramo še vedno višje držati navdušeno ljubezen do skupne, slovite naše domovine id.

Tako piše knezoškof dr. Napotnik! So pač skoraj iste besede kakor jih mi vedno ponavljamo. Sam škof obsoja torej vsako narodnjaško gonjo, — ali delajo jo tisti prvaški zaslepljenci, ki se potem še za škofom skrivajo. Sam škof obsoja vsa nasilja, — in izvršujejo jih prvaki. Sam škof zahteva mirno sporazumno življenje med Nemci in Slovenci, — in mi naprednjaki pridigujemo isto že osem let sem... Sam škof pa tudi naglašja potrebo ljubezni do avstrijske domovine. Prvaki pa hočejo to domovino razrušiti in razbiti...

Čujte torej škofovo besedo! Čujte glas najvišjega cerkvenega poglavarja lavantinskega! Čujte besedo tistega, ki ima pri nas pač največ pravice, tolmačiti krščanstvo! Čujte to, — vi vsi, prvaški lajki in duhovniki, — in pokorite se besedi svojega škofa!

Prvi sneg... Torej je res že prikimala siva starka zima? Da, sneg, prvi sneg pada in pada in pada... in pokriva gorice in njive in paše in polja... Malo prehitro si prišel, ljubi sneg! Našel si v nekaterih goricah še grozdje na trtjah, na njivah še razne plodove, ki jih je hotel kmet spraviti, — res, prekmalu si pač prišel, ljubi naš sneg! Vse kar je prav in vsaka stvar ob svojem času. Ti, zima, se pa nič ne brigaš za koledar in tudi ne za želje ljudi. Kar nakrat prideš, čeprav dobro veš, da te ni nikdo klical... Kdo, vprašamo kdo, kdo te je klical, zima? Včeraj je še sijalo jesensko prijetno solnce, ljudje so hodili še z veselimi obrazi okoli in to brez površnika in plašča, — danes zutraj pa, smo ostali in zaspano skozi okno pogledali; opazili smo pol metra visok sneg... Ja, stari sv. Peter postal je tudi prav čudni patron in izjaviti mu moramo odločno svoje nezaupanje. Veš, ljubi sv. Peter, vse kar je prav, ali malo vsaj bi se že lahko na pratiko držal. Ali tega ti pač ne moremo odpustiti, da nam pošleš pred sv. Martinom sneg. Pa še toliko! Ko bi nas že presenečil s tem, da malo s snegom pokrajino pošupaš, kakor mamica božično potico, no, potem bi že nič ne rekli. Ali pol metra snega, dragi sv. Peter, to je preveč! In zato smo nezadovoljni in ti izražamo svojo nezaupnico! ej... Tor zima! Za nas reveže to pač ni prijetna novica. Žena zahteva vedno več denarja za kurjavo, otroci ne morejo v mrzem biti, denar in denar in denar. Z ženskami je sploh težava izhajati; še hušje pa po zimi. Na obleki zahtevajo tudi vedno kaj novega. In druge želje imajo tudi, bogve koliko je teh želj... O zima, zima! Komaj si prišel pošteno delati in že je treba luč prižgati. Zutraj ostaneš v temi in celi dan je temen in sneg pada, pada, pada... O ti presneta zima! Tvojih posetov smo se sicer navadili in dobro vemo, da nam ne bodeš nobeno leto izostala. Ali tako kmalu kakor letos te nikdar ne pričakujemo. In vsega tega je baje stari sv. Peter kriv. Po leti nam je poslal sušo in šparal mokroto, zdaj nam pa v začetku novembra pošlje to našparano mokroto v obliki snega... To pač ni prav...

Naš koledar. V najkrajšem času izide naš veleznanimivi kmetijski koledar. Da bi ustregli svojim prijateljem, povečali smo ga letos. Vsled tega ne bode obsegal samo 112 stani kakor lansko leto, temveč 128 strani. Posrečilo se nam je dobiti prekrasne slike, ki bodejo koledar okincale. V prvi vrsti omenimo začetno sliko presvitlega našega cesarja. Ta slika je na finem papirju tiskana in izobno izdelana. Prepričani smo, da bode imel vsakdo z njo veselje. Dala se bode tudi izrezati in bo tvorila prav lep okrasek domače sobe, ako se jo da v okvirje. Razven raznih kmetijskih slik prinašali bomo v koledarju tudi imenitne razgledne na Ptuj in njegove posebnosti, na Wurmberg, Ptujsko goro, Ankenstein itd. Že lepe slike same so ponizne cene vredne. Kar se pa tiče vsebine, je ta takšna, da morajo pač tudi najbolj izbircem zadoščati. Doslej omenimo le uvodne besede „V drugo leto“, nadalje pesni „Naše Karavanke“, „Zelena gruda“, „Ringa ringa raja“, in „Pobratimstvo“ (dogovor med koroškim in štajerskim kmetom), nadalje članek „Suša leta 1908 in naši travniki“ (Andrej Drogenig),